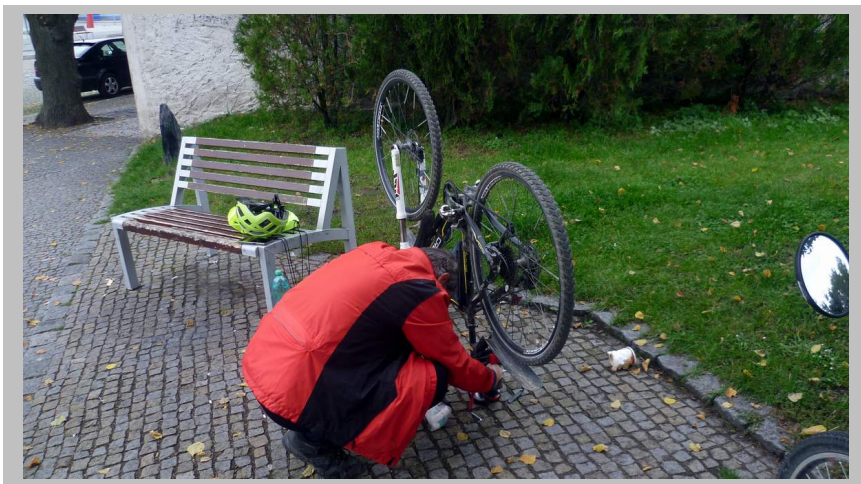

Baboletní 2022

aneb

*... i vlhký podzim může
být pěkný...*

Baboletní

1.10.

Sraz je tentokrát na Masarykově nádraží. Oproti původnímu plánu se mění nejen čas srazu a i celá trasa. Ba i délka trasy a také to, že bude jen jednodenní. Všechno se to schumelilo takto:

Koncem ledna, kdy byly hotové všechny přípravy, počítalo se s tím, že bude počasí stejné jako každý rok a že výprava Baboletní bude poslední letošní se spaním venku. Ó jaký omyl. Letos je celý rok s počasím nějak šejdrem, a tak je oproti předpokladu podstatně chladněji. Pro jízdu to nevadí, jsme na to vybaveni. Špatně jsou noci venku. A protože, alespoň já, jsem zdraví na hnoji nenašel a jeho zbytky si bedlivě hlídám, došel jsem k rozhodnutí zachovat poslední letošní celovíkendovou výpravu, jen s malou úpravou. Bude se spát někde pod střechou. Ano, vím že budu předělávat úplně všechno kvůli místům noclehu, ale protože chci zachovat, že se pojede na celý víkend, prostě to udělám.

Mám to. Dva noclehy a mezi tím pět atrakcí, které se určitě budou líbit. Několikrát jsem to konzultoval se Standou a oba jsme dospěli k závěru, že je to reálné.

Tři dny do odjezdu. Zavolali mi z druhého místa noclehu, že musí moji objednávku stornovat. Jasně, chápu, že je naprosto nezajímavé ubytovat někoho na jednu noc. Ale je to obrovská rána. Ubytování v Postoloprtech jsem objednal právě proto, že v okolí dvaceti kilometrů jsem nenalezl nocleh, kde by se cena nevyšplhala poblíž částce adekvátní k odeslání sondy na Mars. Vložil se do toho Standa a našel jiné, velmi levné, ubytování jen o kousek dál. Fajn, máme to připravené, můžeme vyrazit.

Den před odjezdem jsme zkontrolovali, jak to má být s počasím. A je zle. V pátek večer dobrý, v sobotu do šestnácti hodin dobrý, potom déšť. A to od Německa až po Německo na lajně Ústí nad Labem - Písek a bude postupovat na východ. To je blbý, protože budeme za touto lajnou směrem na západ, tedy v místech deště. A neděle má popršet celá. Tak to je hodně blbý. Dobrá, měním akci na jednodenní sobotní s tím, že odpoledne určitě navlhne, možná i zmoknem, a tedy udělám všechno proto, abychom byli co nejbližší k domovu, až ta vodní kalamita přijde. Mám to. Dokonce budou tři atrakce, zbytek projížďka.

Sobota 1.10.

Z domova vyrazím v půl osmé, což je tak akorát, abych byl včas na srazu. Všechno jde dobře až na Náměstí Jiřího z Poděbrad. Odbočuju do něj shora z Vinohradské a jedu si v cykloproužku podél zaparkovaných aut. Spolu se

mnou sem odbočila dvě auta. Jedno mě už předjelo, druhé tak učiní za chvíli, akorát to vyjde, protože na konci bloku odbočuju doleva, a tak se tu nebudeme vzájemně mrcasit. Náhle bez jakéhokoliv varování se mi do cesty otevřely dveře od zaparkovaného auta. Nemám čas na vůbec nic. Tvrdě na brzdy a stočení doleva. Jo, vyjde to. Dveře minu sice o pár centimetrů ale vejdu se. Náraz zleva. Sakra! Tak tohle jsem nestih zkontrolovat. Svist a škrouchání kovu o lak. Ale směr zůstal a o dveře jsem lehce zavadil zadním báglem. Čumák bílého auta mám asi tak na úrovni půl metru před mou přídi a rychlost na nulu nám spadla skoro současně. Vidím, že od předku až k mému rámu má nepěkný šrám. Smůla je, že auto je velké. Vypadá to na SUV. Kdyby to bylo něco nižšího, nejspíš bych jej neodřel. Stáli jsme tak asi dvě sekundy. Pak se vedle mě sesoukalo spolujezdcovo okénko a z místa řidiče se ozval chlapský hlas: „Dobrý?“ „Jo, zdá se“. Téměř současně se z druhé strany rozječel ženský hlas: „Jsi normální?! Jezdit takhle blízko aut?“ Je to na mě moc rychlé a chvíli jsem zaváhal. Nějak nevím, čeho jsem se dopustil. Jel jsem ve svém pruhu a vůbec ne blízko k autům. Spíš víc vlevo. Ta chvíli stačila na to, aby řidič SUV vystoupil a vydal se okolo předku svého vozu na moji stranu. Teda je ho pěkněj kousek. Nechci od něj ani přátelské poplácání po zádech, protože by mě dozajista vrátilo na začátek výjezdu a to i s kolem. Kouknul se na mě, pak na šrám, minul mě a šel si popovídat s paničkou. Mezi tím ze mě opadl stres, a připouštím i trochu šok, a začal jsem uvažovat normálně. Musím jet, jinak přijedu pozdě na sraz. Ti dva za mnou se do sebe pustili a zaslechl jsem tam i slova jako škodní protokol a podobné výrazy. V malinké pauze jsem vstoupil do debaty, že velmi spěchám a že si vyměníme adresy a dořešíme to později. Nejspíš jsem nemluvil dost nahlas, nebo byli do sebe tak zakousnutí, že mě nevnímali. Chvilku jsem ještě postál a pak se začal pomalu rozjíždět. Žádná reakce. Rozmluva z mnou je velmi hlasitá a mě si nikdo nevšímá. Tak jo, jedu. Odbočil jsem doleva, přišlápl a za chvíli odbočkou vpravo náměstí opustil. Pak už jen Slavíkova, kolem Rajské zahrady kostkovaným padákem dolů na Seifertovu, přes Bulhara k Masaryčce. Šup do haly a fofrem k hlavním cedulím. Tam už stál Standa. Hned uchopil kolo, naznačil směr k nástupišti, kde je přistaven vlak. Vjeli jsme dovnitř, zaparkovali kola, našli si místo k sezení a okamžik na to se vlak rozjel. Teda ale bylo to o fous. Všechno.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	1675	0	0	13

Cesta vlakem probíhala v poklidu. Bavili jsme se o všem možném, třeba o tom, že Lenka odřekla, protože bude nejspíš v Egyptě, a také o názvu této výpravy. Baboletní. Vymyslela to Lenka a paradoxně se jí neúčastní. A tady musíme chvíli sledovat její myšlenkové pochody. Baboletní je složenina. Vůbec

však nesouvisí s nějakou babou v létě, nebo tak něco podobného, ale s několika násobnou přesmyčkou, kdy originál zní - babí léto. Bohužel, vzhledem k počasí i to bere za své. Takže autorka názvu, ani babí léto se nekoná.

Pečky. Vystupujeme. Aha, koukám, že Standa má prázdné zadní kolo. No, tak ještě toho trochu. Zejména je to pitomé při pohybu po nádraží. Tohle je opravené před nedávnem, ale nejspíš nikomu nestálo za to, a tak se do podchodu a ven nedá dostat jinudy než po schodech. Já to řeším pomalým „sdrncáním“ pod brzdami, Standa kolo nese na rameni. Dig.

Prázdné kolo jsem objevil, když jsem vystupoval z metra na Hl. nádraží, ale z domova na metro Opatov, což je ca 12 km jsem dojel bez problémů. Kdyby se to stalo při jízdě při těch 12 km, měl by co dělat, abych duši vyměnil a dojel včas. Z toho plyne, že musím jezdit s větší časovou rezervou, než nyní jezdím. Sar.

Jsmo před nádražím a začíná oprava.

Jde to dobře a celkem rychle. Standa říká něco o sice kvalitním, ale dlouho používaném plášti, a vzduch v duši bude také nejspíš ještě originál.

Výměna duše proběhla zdárně, na plný tlak, viz zpráva z Expedice 2022, jsme jej dotáhli mým kompresorem, očista pomocí minerálky a mokré trávy také Standu nezabila, můžeme vyjet.

Ne daleko. Standa projevil přání zastavit se v cyklo obchodě a koupit novou duši. A máme kliku, zastavili jsme právě před ním. Je však velmi smutné, že je zavřeno. Ještě méně se nám líbí fakt, že je to mimořádné. Jinak prý má otevřeno v sobotu vždycky. Tak děli místní, kteří stáli u zábradlí do podchodu naproti obchodu. Teda toto pěkně drhne. Ale stačilo nechat místní domluvit až do

konce, abychom se dozvěděli, že kousek rovně za podchodem je další cykloservis. Dva servisy v jedné relativní díře s otevírací dobou i v sobotu? Ale vlastně proč ne. Jsme na hraně Polabské nížiny a lze předpokládat, že je tu silný cykloprovoz.

A jsme tady. Odhaduji, že tenhle človíček je cyklosrdcař. Napovídá tomu vystavené zboží, i zboží v krabicích položených i v cestě do zázemí a všude kolem. Kromě nás je tu ještě klučina, tak dvanáct let, hmoždící se s novým pláštěm na zadním kole. Snaží se jej nandat a nejde mu to. Zatímco Standa nakupuje, nabídl jsem se, že mu pomůžu. Prodavač mě zastavil, že jde o výuku, jejímž cílem je, aby mladš uměl sám přezout. Přesto mi to nedalo a ukázal jsem mu fígl jak na to. Zkoušel to dál, ale pořád s malým úspěchem. Je toho na něj moc. Musí se nastavit a pak hlídat několik věcí najednou a postupně nasazovat. Tohle zvládne jen praxí. Pak jsem si ještě popovídal s prodavačem na téma neprůrazné pláště a ujistil se, že i on vnímá díru na trhu, kde výrazně chybí univerzální cestovní pláště s mohutným běhounem a zároveň s drapáky po stranách, to celé v neprůrazném provedení.

Odjíždíme. Je zataženo, bezvětrí, trochu vlhko. Zatím se jede dobře. Inu, jak to na rovině chodívá. Ale dobře vím, že idylka brzy skončí. Míříme na Kouřim a za chvíli začne vertikální vlnění. Horizontální už tu je. Při přípravě jsem hodně dbal na to, abychom se vyhýbali všemu, co zavání kopcem, ale jsou místa, kde se vyhnout prostě nejde. Přesto se jede pořád dobře.

Klášteří Skalice. Odbočujeme doleva, zdánlivě mimo trasu. Standa mi věří, nekontroluje trasu a také se blbě nevyptává na každou odbočku. Než bych mu vysvětlil, co a proč, byli bychom u první dnešní zajímavosti, která je od odbočky přibližně dvě stě metrů. Jde o zříceninu Cisterciánského kláštera, později zámku.

Vy, koho to zajímá si to najdete v nějakém informačním médiu. Já jsem předal Standovi přípravy, aby si přečetl, co to vlastně vidí.

Opouštíme památku a Standa mě upozornil, že tohle je ta zatáčka, kde se vymázla Lenka, moje stávající úžasná a skvělá. Teda ale to je sakra dávno. Mě by to ani nenapadlo. Ale když o tom mluvíme, vzpomněl jsem si i na zprávu z výpravy, kde jsem tuto událost patřičně rozmáznul.

Jsme na trase a začínáme výjezdem nahoru. Shledávám, že mi rychle ubývají síly, ale stihnul jsem vyjet nahoru dříve, než mě opustily. Vylezlo slunce. Moc sice nehřeje, ale způsobuje krásný výhled a celkově vylepšuje náladu.

Po nějakém tom kilometru jsme na začátku Kourimi. Vím, že do městečka nechcem. Ale navigace tvrdohlavě ukazuje, že máme jet právě tam. Je to hodně do kopce a fakt tam nechci. Asi tak v půlce kopce pípla a ukázala, že dolů a pak rovně. Vždycky jsem si myslel, že humoru je schopen jen člověk. Zdá se, že s tím začíná i umělá inteligence. A navíc vyznává humor škodolibý.

Za přibližně dva kilometry zastavujeme u další pozoruhodnosti. Je v poli mimo silnici a nevede k němu ani pěšinka. A to celých těch sto metrů. A co nás žene přes ornici? Střed Evropy. Přesněji Astronomický Střed Evropy.

Zajímalo by mě, kolik místních ví, že to tu je. Anebo říkají za středem Evropy doleva? Jasně, praktický ani dějinný význam to nemá žádný. Je to jen zajímavost.

Dig.

Pokračujeme na další zvláštnost. Také je v polích. Tentokrát s jahodami. A jmenuje se to Lechův kámen

Jistě, že je zajímavý. Ale opět připomínám, že tyto zprávy nejsou encyklopedie, jen upozorňujeme na zajímavosti, které jsme viděli. Tak šup na internet, nebo do knih a najděte si to.

Slunce přitvrdilo, je to na odstranění jedné z tepelných vrstev. A je tu pěkně. Úplný klid, nikde nikdo, průmyslové ticho (nic tu neduní, neškvří rozbrušovačka ani cirkulárka, ani žádné letadlo v doslechu).

Pokochali jsme se a pokračujeme polně lesní, brutálně nakloněnou cestou dolů na okraj Kouřimi. Nejsme tu náhodou. Málo kdo to tu zná. Jde o poslední zachovanou celou ulici ve středověkém hávu. Samozřejmě upravenou

pro dnešní bydlení a provoz. I tak je to tu pěkné. Bohužel, vzhledem k dláždění se tudy nedá jet, a tak jdeme pěšky. Mně se tu líbí.

Dig.

Mně to připadá, jako bych se ocitl ve středověku, ta dlažba je neuvěřitelně drncavá a ani chůze není nic moc, ale zajímavé místo, které bych zde nečekal.

Sar.

Pokračujeme. Je to tu trochu do kopce, ale nijak zvlášť. Tedy až do Molitorova. Za ním se zvedá kopec. Víme o něm, je to na trase jediný významný výjezd vzhůru. A co o něm víc? Nedal jsem ho. Ten za Klášterní Skalicí včas skončil, a tak mi jízdu nepřerušil. Tenhle ne. Sice nerozumím tomu, co se mi to zase děje, ale nedá se nic dělat, nejbližší kilometr se pěkně projdu. Standa zatím pokračuje vzhůru a stihli jsme si říct, že na vrcholu kopce na sebe počkáme. A tak si tak jdu, strkám Mašinku do kopce, rozhlížím se kolem, užívám si slabých slunečních paprsků a v zásadě je mi dobře. Tedy až na otravné pobolívání v zádech a nepříjemnosti s dechem. Nechápu proč, ale nějak to nemůžu udýchat.

Jdu a jdu a hele, támhle mimo silnici v trávě pod stromy se pohybuje Standa. Je v předklonu a cosi sbírá. Houby? Pravda, ve vlaku s námi cestovala skupinka ověšená košíky, ale že by těch hub bylo tolik a tady? Ale vždyť jsem...! Pár kilometrů zpátky jsem také sbíral. Ořechy. Letos je jich hodně a jsou už zralé. Mijím Standu a pokračuju k vrcholu. Nijak nespěchám a všechno co dělám přizpůsobuju nedostatečnému dechu.

Vrchol kopce a s ním obec Bulánka. A mimo silnici tráva a za ní plot s podezdívkou. Odstavuju Mašinku tak, aby byla dobře vidět ze silnice a zaujímám pozici bezdomovce sedícího na podezdívce. Trochu se mi motá hlava, ale rychle to přechází. Za pár minut, přesně stačících na moji regeneraci, přijíždí Standa. Nasedám a jedeme. Po rovině a z kopce. Zalezlo slunce, ale neochladilo se.

Dojeli jsme do Olešky. A tady je zajímavé to, že jsme přejeli napříč Černokosteleckou. A zase zájždíme do přírody. Krásné okresní silničky lehce se vlnící ve 3D, má se na mysli nejen po osách X a Y, ale také, ne mnoho, po ose Z. Kolem jsou pěkné lesy, a když se naskytne nějaký výhled, také stojí za to.

Prudce jsme odbočili na lesní cestu. Je tu mokro a kluzko a cesta jde ostře dolů. Není jednoduché to ubrzdít a uřídít. Ono se špatně manévruje, když obě kola stojí, ale celé kolo i s posádkou jede asi tak patnáctkou pořád dolů. Ale jsme šikovní, a tak se neděje nic mimořádného. Celá tato divokost končí brodem přes Bohumilský potok. Pak už je jen široká lesní cesta plná kaluží a černého bláta, trochu rozježděná těžkou technikou. Nejede se po tom nejpříjemněji, ale dá se to. Vlastně máme jedinou starost, nevyválet se v tom. To by bylo opravdu unapetitlich.

Po krátké době les opouštíme a pokračujeme po silnici. Projíždíme Jevany. Je půl jedné a chtělo by to oběd. Tady to ale nebude. Dobře vím, že zde nikdy nebylo levně, a navíc mně známé podniky už zanikly. A hledat něco v centru se mi nechce. Zkusíme to někde dál. Nespěcháme, můžeme pak i posedět.

Jedeme kolem rybníků, pořád po rovině a potkáváme houbaře. Nejsou jediní leč i tito mají nezanedbatelná množství hub v košíkách. Takže co ti ve vlaku, šli opravdu na houby, nebo na ořechy?

Jsme v Louňovicích. Pozor, ne v těch pod Blaníkem, ale těch u Jevan. A tady vyčuchat hospodu není problém. Mají tu dokonce dvě. Vybrali jsme si tu U Henců. Zaparkovali jsme v předzahrádce

a vešli dovnitř. Je tady teplo, ale ne přetopeno. A je tu i docela dost lidí. Nebo jinak, jsou volné poslední dva stoly. Jeden jsme obsadili, udělali si pohodlí a objednali si. Mně se strašně líbí krkovice s bramborem a směsí zelí a prejtu. Než

jsme se Standou stihli probrat poslední kilometry, máme jídlo na stole. Nemýlil jsem se. Mají to výtečné. K tomu velmi dobře ošetřená Plzeň, není tomu co vytknout.

Nedojedl jsem. Prostě se to do mě nevejde a kompresi zapínat nebudu. Pořád se v oblasti dechu odehrává cosi a myslím, že jej nejméně pro dojezd budu ještě dost potřebovat. A tedy by nebylo vhodné se přecpat. Co je však pozoruhodné, vůbec mě nebolej záda. A to si opravdu užívám.

Odpočinuli jsme si, jsme pěkně najedení i napití, probrali jsme všechno možné a je čas zase vyrazit na cestu. Je za pár minut čtrnáct hodin.

Odparkováváme kola a ve vzduchu je cítit voda. To není dobře. Zase jim ta předpověď nevyšla. Mělo pršet až za tři hodiny.

Další cesta krása a pohoda. Voda shora je naprosto nezajímavá... Aha, asi by to chtělo osvětlit stupnici deště. Tak tedy:

Nezajímavá voda	- zvýšená vlhkost slabé mrholení, tu a tam pár kapek
Otravná voda	- souvislý velmi drobný deštěk, nevadí jízdě, ale otravuje to
Děšť	- souvislý dešť, velmi nepříjemný, zpomaluje jízdu, je nutné vzít si pláštěnku
Intenzivní dešť	- souvislý hustý dešť znemožňující výhled, dá se jet, ale velmi pomalu a opatrně.
Průtrž mračen	- jet se nedá, pláštěnka moc nepomáhá, ideálně zajet pod střechu a počkat.

Takže voda nezajímavá. Pokud to vydrží až do konce výpravy, budu spokojen. Pokračujeme po trase, kolem panuje vlhký podzim, jede se celkem dobře, a za pár chvil zmizela nezajímavá voda.

Pohybujeme se silnicemi především v lese. Je tu lehké příšeří. Ted' v půl třetí. Ale co chítí vzhledem k datumu? Najeli jsme na uzavřenou lesní silnici, kterou jsem před lety našel při dojíždění do Mnichovic. Je krásná, asphalt hladký, pořád z kopce, mám ji pro přejezd tímhle směrem rád. I ted' se jede skvěle. Bohužel ji nedojedeme celou. Budeme z ní odbočovat, a to na Tehov. Ale ani po odbočení nás nečeká nic mimořádného. Jenom pojedeme po normální silnici.

Tehov. Vždyť jsem říkal, že o nic nejde. Míříme na Světice. Naštěstí ze severu, což znamená, že nebudeme muset zdolávat kopec ze Všestar. A pak na Otice. Pojedeme úplnou vedlejší bez provozu.

A jak řekli, tak udělali. Pořád se jede dobře, a právě jsme projeli Oticemi. Je tu kopec nahoru. Ale jak se ukázalo, je zdolatelný, a to i pro mě v mém současném stavu rozpadu. Hloupé je, že se zase objevila nezajímavá voda. Doufejme, že to tak zůstane, nebo lépe, že zase přestane.

Hmm, tak ne. Právě se stav změnil na otravnou vodu. Projeli jsme Jazlovce a podjeli dálnici. Kousek jedeme podél ní a v dohledu je kruhák, na němž se dá připojit na silnici č. 101. To je spojka mezi dálnicí a Jesenicí. Obvykle velmi frekventovaná. Trasa je navržena tak, že kousek před silnicí 101 zatáčí doleva, projíždí Modleticemi, pokračuje na Herink, kde odbočuje doprava, přejezdí dálnici a hned za mostem pokračuje ostře vlevo polní cestou na Osnici, potom přechází přes silnici 101 a po staré cestě přichází do Jesenice, kde je ukončena. A protože to vypadá, že voda přitvrdí a změní se v dešť, a Standa je místní, požádal jsem ho, aby nás do konce dovedl co nejkratěji a nejrychleji. Jaké bylo moje překvapení, když jsme až do Herinka jeli úplně stejně jak to ukazovala navigace. Za mostem přes dálnici jsem Standu navedl doleva na polní cestu. Říkal, že tuhle cestu nezná. Aha, to může znamenat komplikace. Když ji místní nezná a nepoužívá, bude tam asi nějaká zrada. A byla. Asi po sto metrech klesání končí asfalt a dál je polní cesta. Úplně zalitá vodou, přičemž další stále padá z nebe. Ani to nebudeme zkoušet. Vrátili jsme se nahoru a pokračovali původně rovně. Kruhák a silnice 101. Tak jsme ji neutekli. Voda z nebe je fakt otravná. Naštěstí není velký provoz, a tak se stále přibližujeme ke konci výpravy. Jenom se mi nelíbí, že už zase nemám z čeho jet. Projeli jsme Osnici a sjeli na starou cestu. Je trochu do kopce. To snad není možný! Copak i tohle půjdu pěšky?! No, půjdu. A co víc nutně si potřebuju odpočinout. Navíc ta voda je už opravdový dešť. A v nouzi nejvyšší – autobusová zastávka s domečkem a lavičkami. Zajeli jsme dovnitř a Standa nabídl sušenky. Byly dobré a asi mi dodaly pár kilo Joulů. Chvíli jsme odpočívali a probírali zážitky. Pak se voda uklidnila a proměnila se na nezajímavou a mohli jsme výpravu slavnostně zakončit a jet si každý domů jak umí. Standa pár metrů, protože je zde bydlištěm, já to vezmu na starou Benešovskou a podél Ikemu domů.

Tak jo. Rozloučil jsme se, Standa odbočil do nejbližší uličky a někde tam zmizel. Já jsem dojel na Budějovickou a přestalo pršet, a to úplně. Hned se jelo lípěji. A dál to už nebylo zajímavé. Kolem Ikemu, Thomayerky na Kačerov, pak dolů do Nuslí a podél Botiče domů. Před barákem koukám, že chodníky osychají. Takže tu pršelo buď málo, nebo vůbec. Ještě jsem si skočil naproti k Vietnamcovi pro nějaký požer a jen za mnou při návratu zapadly domovní dveře, přišla vodní stěna. Ale zase, žádné drama po deseti minutách bylo po všem.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Jesenice	42	1752	77	16	13 - 17

Epilog:

Tahle výprava pořád někde drhla. Od příprav až po dojezd. Navzdory tomu se mi výsledně líbila. Ať šlo o jízdu samotnou, tedy až na ty výpadky do kopců, nebo o atrakce. A jen jako dovětek – v neděli mělo pršet celý den. Pršelo až od čtrnácti hodin. Dojezd původní trasy se spaním v Ústeckém kraji by byl z velké části vodou a zimou. Bylo dobře to změnit.

Dig.

Pěkně a zajímavě, zase jsem objevil nová zajímavá místa v oblasti, kterou jsem již několikrát projel.

Sar.

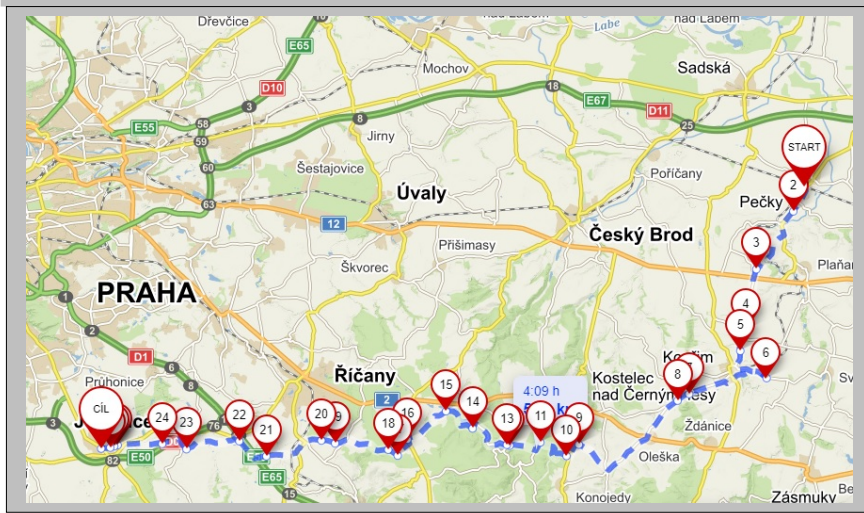
Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilometráž
Příště

Dva o babím létě...: Dig, a Standa

63 km
Dušíčková

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Lenka (Lek) Standa (Sar),

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2022
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz